

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Parlamentu odrzucającą jej ofertę złożoną w ramach przetargu w odniesieniu do części B zamówienia dotyczącego projektu rozbudowy i odnowienia budynku KAD w Luksemburgu — zatwierdzony organ kontrolny (Dz.U. 2008, S 193-254240).

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty:

- dopuszczenia się przez Parlament oczywistego błędu w ocenie, ponieważ i) stowarzyszenie, któremu udzielono zamówienia nie miało wymaganych aprobat niezbędnych do wykonania zadań, określonych w specyfikacji warunków zamówienia oraz ii) oferta tego stowarzyszenia zawierała cenę nienormalnie niską w stosunku do kryteriów określonych w specyfikacji warunków zamówienia;
- naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ i) Parlament nie podał konkretnie, w czym wygrywająca oferta była bardziej korzystna od oferty skarżącej, przez co nie umożliwił skarżącej ustalenia przyczyn, dla których jej oferta nie wygrała oraz ii) skarżącej nie umożliwiono dowiedzenia się, czy zebrała się komisja oceniająca, a jeśli się zebrała, do jakich doszła wniosków;
- naruszenia zasad należytej staranności, dobrej administracji i przejrzystości, ponieważ Parlament zaniechał przedstawienia w rozsądnym terminie żądanych wyjaśnień;
- naruszenia zapisów specyfikacji administracyjnych, ponieważ ani w zaskarżonej decyzji ani w kolejnych pismach nie podano, jakie przysługują środki odwoławcze.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2008 r. — Poste Italiane przeciwko Komisji

(Sprawa T-525/08)

(2009/C 44/92)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Poste Italiane (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: A. Fratini, A. Sandulli, i F. Filpo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 42/2006, jaką Włochy wdrożyły w celu oprocentowania otwartych w Skarbie Państwa kont bieżących Poste Italiane, dotychczas niepublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie pomocy C-42/2006, jaką Włochy wdrożyły w celu oprocentowania otwartych w Skarbie Państwa kont bieżących Poste Italiane. W decyzji tej Komisja uznała za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc związaną z oprocentowaniem otwartych w Skarbie Państwa kont bieżących Poste Italiane, ustanowioną w ustawie nr 266 z dnia 23 grudnia 2005 r. oraz w porozumieniu zawartym w dniu 23 lutego 2006 r. między włoskim Ministrem Gospodarki i Finansów a Poste Italiane, którą to pomoc Włochy wdrożyły bezprawnie z naruszeniem art. 90 ust. 3 WE; Komisja w decyzji tej nakazała też odzyskanie tej pomocy.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi:

- naruszenie art. 253 i 87 ust. 1 WE ze względu na popełnienie przez Komisję błędu co do okoliczności faktycznych oraz oczywistego błędu w ocenie w zakresie dotyczącym zastosowania kryterium starannego pożyczkobiorcy, w efekcie czego przyjęta została stopa, jakiej zażądano od pożyczkobiorcy prywatnego;
- naruszenie art. 87 ust. 1 WE ze względu na popełnienie przez Komisję oczywistego błędu w ocenie w zakresie dotyczącym inwestycji alternatywnych; należy zasygnalizować w tym względzie, że w trakcie postępowania administracyjnego władze włoskie podkreśliły, iż wskazany w ww. porozumieniu parametr, który ogranicza zarządzanie środkami pieniężnymi pochodzącymi z działalności pocztowej, stawia Poste Italiane w sytuacji bardziej niekorzystnej niż ta, która miałaby miejsce w przypadku możliwości uzyskania zysku z czynnego zarządzania, a zatem nie przysparza żadnej korzyści w rozumieniu art. 87 WE.

Skarżąca powołuje się także w tym względzie na znaczenie, jakie mają dla sprawy badanie przeprowadzone przez Royal Bank of Scotland oraz opinia pośredników finansowych, a także na porównanie z zarządem typu trading system, z zarządem środków pieniężnych pochodzących z polis ubezpieczeniowych Poste Vita, z zarządem funduszami Efiposte, kontrolowanej przez Poste Italiane francuskiej spółki, oraz z kosztami długu publicznego.

Skarżąca podnosi także:

- naruszenie art. 253 i 87 ust. 1 WE spowodowane brakiem uzasadnienia oraz popełnieniem oczywistego błędu w ocenie; naruszenie art. 12 WE ze względu na naruszenie zasad dyskryminacji, uzasadnionych oczekiwań oraz pewności prawa ze względu na nieprzeprowadzenie analizy elementów korzyści oraz zakłócenia konkurencji w kontekście spoczywającej na Poste Italiane misji świadczenia usługi powszechnej;

— naruszenie ogólnych zasad uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i proporcjonalności ze względu na nakazanie odzyskania rzekomej pomocy od jej beneficjenta.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 25 września 2008 r. w sprawie F-44/05,
Strack przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 grudnia
2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-526/08 P)

(2009/C 44/93)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Krämer i B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Guido Strack (Kolonia, Niemcy)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 25 września 2008 r. wydanego w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji,
- obciążenie skarżącego kosztami postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi Sądu do Spraw Służby Publicznej z dnia 25 września 2008 r. wydanemu w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji. Wyrokiem tym stwierdzono nieważność decyzji Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, która odrzucała podanie skarżącego o przyjęcie go na stanowisko kierownika wydziału „Zaproszenia do składania ofert” i nakazywała Komisji zapłatę 2 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez skarżącego.

W celu uzasadnienia odwołania skarżąca przytacza dwa zarzuty.

1. Naruszenie prawa wspólnotowego poprzez uznanie istnienia interesu prawnego we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności

Komisja zarzuca po pierwsze, że wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji odmownej został uznany za dopuszczalny mimo braku u skarżącego interesu prawnego we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji o powołaniu, wynikającego z jednoczesnego wniesienia skargi odszkodowawczej. Takie rozwiązanie stanowi błąd co do prawa i może prowadzić

do niepewności w odniesieniu do środków wykonawczych, o których mowa w art. 233 WE. Reguła, zgodnie z którą niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności automatycznie pociąga za sobą niedopuszczalność bezpośrednio z nią związanej skargi odszkodowawczej nie znajdowałaby zastosowania w sytuacji gdy brak jest niebezpieczeństwa, że w drodze skargi odszkodowawczej dojdzie do obejścia wymaganego postępowania poprzedzającego czy też innych przesłanek dopuszczalności, a zatem skarga odszkodowawcza mogłaby być dopuszczalna także wtedy gdy skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna z powodu braku interesu prawnego.

2. Braki w uzasadnieniu odnośnie do wykładni i stosowania przesłanki zaistnienia krzywdy

Po drugie Sąd popełnił w pkt 219 zaskarżonego wyroku błąd stwierdzając, że skarżący rzeczywiście odniósł krzywdę wynikającą z pozbawienia go prawa do rozpatrzenia jego kandydatury przysługującego w określonych okolicznościach. Wniosek ten nieuchronnie oznacza, że niezgodność z prawem decyzji odrzucającej podanie jest jednoznaczna z krzywdą. Taka wykładnia nie uwzględnia faktu, że odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty wymaga łącznego spełnienia trzech przesłanek czyli po pierwsze niezgodności z prawem zachowania zarzuconego instytucjom, rzeczywistego charakteru powoływanej szkody i po trzecie istnienia związku przyczynowego między dwoma poprzedzającymi przesłankami.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2008 r. — Norilsk Nickel Harjavalta Oy i Umicore NV przeciwko Komisji

(Sprawa T-532/08)

(2009/C 44/94)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Norilsk Nickel Harjavalta Oy (Harjavalta, Finlandia) i Umicore SA/NV (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: K. Nordlander, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;
- Stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.